

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמא דרבי יוסי בר יהודה - דאמר קרא (במדבר ל"ה) עד אחד לא יענה בנפש למות - למות הוא דאינו עונה, אבל לזכות - עונה.												לד.
ורבנן?												לד.
משום דמיחזי כנוגע בעדותו.	ריש לקיש:											לד.
ורבנן, האי למות מאי דרשי ביה?												לד.
מוקמי ליה באחד מן התלמידים.	[רבנן]											לד.
אמר אחד מן העדים יש לי ללמד עליו זכות מניין שאין שומעין לו - תלמוד לומר עד אחד לא יענה. מניין לאחד מן התלמידים שאמר יש לי ללמד עליו חובה מניין שאין שומעין לו - תלמוד לומר אחד לא יענה בנפש למות.	כדתניא:											לד.
דיני נפשות המלמד כל.												לד. <
לא שנו אלא בשעת משא ומתן, אבל בשעת גמר דין - מלמד זכות חוזר ומלמד חובה.	רב:											לד.
למחרת משכימין ובאין, המזכה אומר אני המזכה, ומזכה אני במקומי. המחייב אומר, אני המחייב, ומחייב אני במקומי. המלמד חובה מלמד זכות, אבל המלמד זכות אינו יכול לחזור וללמד חובה.	מיתיבי:											לד.
והא למחרת גמר דין הוא												לד.
וליעמדין, למחרת משא ומתן מי ליכא? כי תני - בשעת משא ומתן.												לד.
דנין אלו כנגד אלו, עד שיראה אחד מן המחייבין דברי המזכין.	תא שמע:											לד.
ואם איתא - ליתני נמי איפכא												לד.
תנא אוכות קא מהדר, אחובה לא קא מהדר.												לד.
אחד מן התלמידים שזיכה ומת - רואין אותו כאילו חי ועומד במקומו.	תא שמע, דאמר רבי יוסי בר חנינא:											לד.
ואמאי? נימא: אילו הוה קיים - הדר ביה												לד.
השתא מיהא לא הדר ביה.												לד.
לדברי רבי יוסי בר חנינא מוצא מכלל רבינן	והא שלחו מתם:											לד.
אין מוצא איתמר.												לד.
שני סופרי הדינין עומדין לפניו, אחד מן הימין ואחד מן השמאל, וכותבין דברי המזכין ודברי המחייבין.	תא שמע:											לד.
בשלמא דברי המחייבין - למחר חזו טעמא אחרינא, ובעו למעבד הלנת דין. אלא דברי המזכין - מאי טעמא? לאו משום דאי חזו טעמא אחרינא לחובה לא משגחינן בהו?												לד.
לא, כדי שלא יאמרו שנים טעם אחד משני מקראות.												לד.
אמרו שנים טעם אחד משני מקראות מהן	כדבעא מיניה רבי אסי מרבי יוחנן:											לד.
אין מונין להן אלא אחד.	אמר ליה: [רבי יוחנן]											לד.
מנהני מילי?												לד.
דאמר קרא: (תהלים ס"ב) אחת דבר אלהים שתיים זו שמעתי כי עז לאלהים - מקרא אחד יוצא לכמה טעמים, ואין טעם אחד יוצא מכמה מקראות.	אביי:											לד.
(ירמיהו כ"א) וכפטיש יפצץ סלע, מה פטיש זה מתחלק לכמה ניצוצות - אף מקרא אחד יוצא לכמה טעמים.	דבי רבי ישמעאל תנא:											לד.
היכי דמי טעם אחד משני מקראות?												לד.
מזבח מקדש את הראוי לו.	רב זביד, כדתנן:											לד.

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	כ	י	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	
כל הראוי לאשים, אם עלה - לא ירד. שנאמר (ויקרא ז) העלה על - מוקדה, מה עולה שהיא ראויה לאשים אם עלתה לא תרד - אף כל שהוא ראוי לאשים אם עלה לא ירד.	רבי יהושע:	■	!									לד.
כל הראוי למזבח - אם עלה לא ירד, שנאמר היא העלה על המזבח, מה עולה שהיא ראויה לגבי מזבח - אם עלתה לא תרד, אף כל שהוא ראוי למזבח - אם עלה לא ירד.	רבן גמליאל:	■	!									לד.
ותרויהו מאי קמרבו - פסולין, מר מייתי לה ממוקדה ומר מייתי לה ממזבח.			!									לד.
והא התם מיפלג פליגי			ז									לד.
אין בין דברי רבן גמליאל לדברי רבי יהושע אלא הדם והנסכים, שרבן גמליאל אומר: לא ירדו, ורבי יהושע אומר: ירדו	דקתני סיפא:	■	ז									לד.
מתוך שנאמר (שמות כ"ט) כל הנגע במזבח יקדש, שומע אני בין ראוי בין שאינו ראוי - תלמוד לומר (שמות כ"ט) כבשים. מה כבשים ראויין - אף כל ראוי.	אלא אמר רב פפא: כדתניא, רבי יוסי הגלילי:	■	!									לד.
(שמות כ"ט) עולה, מה עולה ראויה - אף כל ראוי.	רבי עקיבא:	■	!									לד:
ותרויהו מאי קא ממעטו - פסולי, מר מייתי לה מכבשים ומר מייתי לה מעולה.			!									לד:
עולת העוף פסולה איכא בינייהו, מאן דמייתי לה מכבשים. כבשים - אין, אבל עולת העוף - לא. ומאן דמייתי לה מעולה - אפילו עולת העוף נמי	והאמר רב אדא בר אבהו:	■	ז									לד:
(ויקרא י"ז) דם יחשב לאיש ההוא דם שפך - לרבות את הזורק, דברי רבי ישמעאל.	אלא אמר רב אשי: כדתניא: [רבי ישמעאל]	■	!									לד:
(ויקרא י"ז) או זבח - לרבות את הזורק.	רבי עקיבא:	■	!									לד:
ותרויהו מאי קא מרבו - זריקה. מר מייתי לה מדם יחשב ומר מייתי לה מאו זבח.			!									לד:
שחט וזרק איכא בינייהו לדברי רבי ישמעאל - אינו חייב אלא אחת, לדברי רבי עקיבא - חייב שתיים	והאמר רבי אבהו:	ז										לד:
אף לדברי רבי עקיבא נמי אינו חייב אלא אחת, דאמר קרא (דברים י"ב) שם תעלה עלותיך ושם תעשה - ערבניהו רחמנא לכולהו עשיות.	הא איתמר עלה, אמר אביי:	!										לד:
דיני ממונות דנין ביום וכו'.											■	<
(סימן: משפ"ט מענ"ה מט"ה).												לד:
מנהגי מילי?											^	לד:
דאמר קרא (שמות י"ח) ושפטו את העם בכל עת.	רבי חייה בר פפא:										!	לד:
אי הכי, תחלת דין נמי											ז	לד:
כדרבא											!	לד:
כתיב ושפטו את העם בכל עת וכתיב (דברים כ"א) והיה ביום הנחילו את בניו, הא כיצד? יום - לתחלת דין, לילה - לגמר דין.	דרבא רמי:	■	!									לד:
מתניתין דלא כרבי מאיר											■	לד:
מה תלמוד לומר (דברים כ"א) על פיהם יהיה כל ריב וכל נגע, וכי מה ענין ריבים אצל נגעים? אלא מקיש ריבים לנגעים: מה נגעים ביום, דכתיב (ויקרא י"ג) וביום הראות בו - אף ריבים ביום. ומה נגעים שלא בסומין - דכתיב (ויקרא י"ג) לכל מראה עיני הכהן - אף ריבים שלא בסומין. ומקיש נגעים לריבים, מה ריבים שלא בקרובים - אף נגעים שלא בקרובים.	דתניא, היה רבי מאיר אומר:										■	לד:
אי מה ריבים בשלשה - אף נגעים בשלשה, ודין הוא: ממונו בשלשה, גופו לא כל שכן?											ז	לד:
תלמוד לומר (ויקרא י"ג) והובא אל אהרן הכהן או אל אחד וגו' - הא למדת שאפילו כהן אחד רואה את הנגעים.											!	לד:
ההוא סמאי דהוה בשבבתייהו דרבי יוחנן, דהוה דאין דינא, ולא אמר ליה רבי יוחנן ולא מיד.	[רבי יוחנן]										o	לד:
היכי עביד הכי?											ז	לד:
הלכה כסתם משנה	והא אמר רבי יוחנן:										ז	לד:
כל הכשר לדון כשר להעיד, ויש שכשר להעיד ואין כשר לדון.	ותנן:										■	לד:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	---

סנהדרין-זה בורר		Talmud Navigator															
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ					
לאורי סומא באחת מעינין	ואמר רבי יוחנן:									♣		◇	לד:				
רבי יוחנן סתמא אחרייתא אשכח:										!		◇	לד:				
דיני ממונות דנין ביום וגומרין בלילה	[תנן]									♣	!	◇	לד:				
מאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא?										♣			לד:				
אי בעית אימא: סתמא דרבים עדיף										!		◇	לד:				
ואי בעית אימא: משום דקתני לה גבי הלכתא דדינא.										!		◇	לד:				
ורבי מאיר, האי ושפטו את העם בכל עת מאי דריש ביה?												♣	◇	לד:			
לאיתויי יום המעונן	רבא:											!	◇	לד:			
אין רואין את הנגעים שחרית ובין הערבים, ולא בתוך הבית, ולא ביום המעונן, מפני שכהה נראית עזה, ולא בצהריים - מפני שעזה נראית כהה.	דתנן:									♣	!		◇	לד:			
ורבי מאיר, האי ביום הנחילו את בניו מאי עביד ליה?													♣	◇	לד:		
ההוא מיבעי ליה לכדתני רבה בר חנינא קמיה דרב נחמן:	[רבי מאיר]												!	◇	לד:		
והיה ביום הנחילו את בניו - ביום אתה מפיל נחלות, ואי אתה מפיל נחלות בלילה.	[דתני רבה בר חנינא קמיה דרב נחמן]												♣	!	◇	לד:	
אלא מעתה מאן דשכיב ביממא ירתון ליה בניה, ומאן דשכיב בליליא לא ירתון ליה בניה?	אמר ליה: [רב נחמן]												♣		◇	לד:	
דילמא דין נחלות קאמרת.													♣		◇	לד:	
[במדבר כ"ו] והיתה לבני ישראל לחקת משפט - אורעה כל הפרשה כולה להיות דין. כדרב יהודה אמר רב	דתניא:												♣	♣		לד:	
שלשה שנכנסו לבקר את החולה, רצו - כותבין, רצו עושיין דין. שנים - כותבין ואין עושיין דין.	דאמר רב יהודה אמר רב:												♣	♣		לד:	
לא שנו אלא ביום, אבל בלילה - כותבין ואין עושיין דין, משום דהוה להו עדים, ואין עד נעשה דיין.	ואמר רב חסדא:												♣	♣		לד:	
אמר ליה: אין, הכי קאמינא.	[רבה בר חנינא]												!			לד:	
דיני נפשות דנין ביום וכו'.														♣	◇	לד:	
מנהגי מילי?														^		לד:	
אמר קרא [במדבר כ"ה] והוקע אותם לה' נגד השמש.	רב שימי בר חייא:													♣	!	◇	לד:
מניין להוקעה שהיא תלייה - דכתיב (שמואל ב' כ"א) והוקענום לה' בגבעת שאול בחיר ה' וכתיב (שמואל ב' כ"א) ותקח רצפה בת איה את השק ותטהו לה אל הצור בתחלת קציר	רב חסדא:													♣	!	◇	לד: